

Kapitola 18

Láska nezná hranice

Byly dvě hodiny odpoledne. Ten den jsem nešel do kanceláře, rozhodl jsem se pracovat z domu. Když jsem seděl u počítače, v žaludku se mě náhle zmocnila prázdnota jako předzvěst špatných zpráv. Zazvonil telefon. Byla to moje maminka.

—Babička právě zemřela.

Ticho se zarývalo do mého bytí. Zůstal jsem ochromen. Moje babička byla výjimečná žena: veselá, pracovitá; milovala přírodu, ale nade vše pro ni byla její rodina. Vždycky si našla důvod, jak nás dát dohromady, vymýšlela oslavy a všemožné činnosti s jediným cílem: aby se sešla spolu se všemi šesti vnoučaty, z nichž já jsem byl ten největší. Říkávala, že si mě přeje vidět ženatého a s dětmi. Odpovídal jsem žertovným tónem: „babi, žádná mě nechce“, na což rozesmutněle odpověděla: „ale kuš.“

—Jsi tam?

—Ano, mami, děkuji, že jsi mi dala vědět. —odpověděl jsem a zavěsil telefon. Přepadl mě pocit opuštěnosti. Zdálo se mi, jako bych slyšel duchovní hlas své babičky.

—Chci, abys byl šťastný. Neodejdu z tohoto světa, dokud nenajdeš svoji partnerku, svou spřízněnou duši.

—Babi, —s těžkostí jsem odvětil. —i po smrti pokračuješ s tím samým?

—Založíš si vlastní rodinu.

Vstal jsem a snažil se ta slova vytěsnit z hlavy.

O jedenáct měsíců později jsem šel navštívit dědu do nemocnice. Ten týden měl být propuštěn, ale zápal plic zkomplikoval jeho stav.

—Ahoj, dědo, jak se cítíš?

—Spatně. Nejsem dobrý. Už za nic nestojím. —odpověděl lítostivě. Jeho tón prozrazoval hlubokou rezignaci, jako by se vzdával. „Dědo, ale neumřeš nám.“ pomyslel jsem si v duchu.

—Všechno mě bolí, ztratil jsem chuť k jídlu a těžce se mi dýchá.

—Dědo, pomůžu ti uzdravit se.

Ačkoli jsem byl při jiných příležitostech ve snaze uzdravit dědečka úspěšný, tentokrát to bylo jiné. Přesto jsem ve svém úsilí pokračoval.

—Návštěvy už skončily. —oznámila sestra, když přinesla večeři. —Je čas se rozloučit.

—Dědo, —vzal jsem ho za ruku. —budu tě léčit z domu. Uvidíme se za dva dny.

Druhý den přišlo 6 mých nových studentů na seminář o intuici. Tentokrát to bylo výjimečné. Před několika dny mi kvůli kurzu zavolala jedna dívka:

—Dobrý den, zaujal mě Váš víkendový seminář a intuice mi říká, že je to to správné. —Mluví jako ty, komentoval to můj emoční hlas.

—Ano. —váhavě jsem odpověděl. — Ještě je tam jedno poslední volné místo.

Přijala a dorazila na kurz. Když vešla dovnitř, byl jsem rozpačitý, tížilo mě vyslovit jediné slůvko. Byla to ona.

Před sedmi lety v kurzu duchovního léčitele jsme dělali ceremonii posvátné svatby se svou duší. V mé vizi byla tou nejkrásnější ženou, jakou jsem si kdy dokázal představit. Měla jemné tmavé vlasy, jasné oči zářící jako dvě hvězdy. Byl

jsem přesvědčený, že ve skutečnosti by tak krásná a dokonalá žena nemohla existovat. Ale mylil jsem se. Jistě, že existovala, a právě stála přede mnou, úplně stejné tmavé vlasy, světlé oči, stejná výška a všechny detaily byly identické jako ve vizi z mé duševní svatby. „Musím zůstat profesionální.“ řekl jsem si v duchu, abych se uklidnil.

Odpoledne, když jsme zakončili první den semináře, jsem rychle dokončil všechny své povinnosti a ponořil se do práce na vyléčení svého dědečka. Celou noc jsem strávil jeho léčením. Vynaložil jsem nesmírné úsilí, stálo mě to hodně, než jsem toho dosáhl, až ve čtyři hodiny ráno bylo cítit, že dědečkova bolest zmizela. To může znamenat dvě věci: že se mi ho podařilo uzdravit, nebo... Ne, na tu druhou nechci ani pomyslet.

—Mami, můžeme zavolat do nemocnice a zeptat se, jak se děda má? Jde o to, že když jsem ho léčil...

—Davide, —přerušila mě maminka —ve čtyři ráno děda umřel.

Byl jsem na všechny naštvaný, a speciálně na sebe. Dokázal jsem uzdravit tolik cizích lidí a u svého milovaného dědečka jsem selhal. Můj dědeček byl pro nás, jeho šest vnoučat, hrdinou, symbolem pokory a zdravého rozumu, který nám předával prostřednictvím svého vyprávění. Měli jsme ho moc rádi. Prakticky každý týden jsem se vracel k němu domů, abych ho mohl navštívit. To už nebylo možné. Byl jsem zdrcený, ale na pláč nebyl čas, za půl hodiny měli přijet moji studenti.

Vedl jsem seminář, ale neměl jsem představu o tom, jak jsem to mohl zvládnout. Všichni studenti odešli, až na jednu dívku, která se mnou zůstala a pomáhala mi uklízet; potom jsme se vyčerpaně dívali jeden druhému do očí. Pocítil jsem chvění. Ano, byla to ona, ta dívka z duchovní svatby. Díky ní jsem mohl pokračovat ve vedení semináře, po celou dobu mi předávala vnitřní klid a duchovní sílu. Když jsem hledal její pohled, zaslechl jsem babiččin šepot.

—Přišla jsem si pro tvého dědu a zanechala ti dar. Tady je, můj drahý synu, tvá spřízněná duše.

Nebyl jsem jediný, komu se babička zjevila. Vyhledala také mou matku, tetu a sestřenici. Byl jsem však jediným, kdo se nebál s ní hovořit. Nemusíme se bát zemřelých. Jelikož mrtvý žije mimo hmotný svět, proto ti nemůže jakkoliv fyzicky ublížit. Jediné, co by mohl udělat, je posednout tě, ale o tom jsme již hovořili ve 13. kapitole. Při této příležitosti se chci věnovat jinému tématu.

Zemřelí hrají v našem životě významnou roli.

Je běžné, že staří lidé před smrtí litují, že nesplnili určité úkoly. Často nechtějí odejít, protože mají pocit, že jejich mise ještě nebyla dokončená. Proto pokud se vrátí svou misi dokončit, můžeš cítit jejich přítomnost, jako by byli stále naživu. Především dva týdny po smrti navštěvují zemřelí své blízké. Chtějí se rozloučit a v některých případech také pokusit se splnit nesplněná přání. Tyto duše zůstávají, nikoliv však s úmyslem Tě posednout, nýbrž aby Tě chránily a pomáhaly Ti, zejména pokud vás spojovalo silné citové pouto.

Protože se nacházejí ve vyšší dimenzi, mohou tito blízcí vidět naši situaci z vyšší perspektivy. Je pravděpodobné, že z této pozice mohou ovlivnit i náš osud. Jak jsem se již zmínil, duše zůstává u svých blízkých přibližně dva týdny po jejím odchodu. Během tohoto období se s nimi loučí a shromažďuje veškerou svou energii. Je důležité využít tento čas k vyjádření všeho, co bylo potlačeno nebo nevyřčeno, a tím dosáhnout klidného rozloučení.

Pokud se duše zdrží déle, může být uvězněna kvůli nevyřešenému problému nebo nenaplněné touze. Tyto vazby se musí vyřešit a uvolnit, aby duše mohly pokračovat ve svém osudu.

Stejným způsobem, jakým se spojuješ s intuicí, můžeš navázat spojení s těmi, kteří již odešli. Ale nedoporučuji Ti neustále se spoléhat na jejich pomoc a zanedbávat reálný život. Cílem je rozloučit se se svými blízkými, aby mohli v klidu odejít (jako tomu bylo v případě mé babičky, která nemohla odejít, dokud mi nenašla přítelkyni).

Věř mi, že existují i jiné dimenze mimo tu naši, a i ty nás ovlivňují. Bát se a zavírat oči není řešení. Přijmout je, aniž bychom je museli chápat, a vědomě hledat řešení, je to správné.

Možná, že v okamžiku vlastní smrti pocítíš potřebu vyjádřit něco důležitého, co se Ti během života nepodařilo sdělit. Nebo si možná uvědomíš utrpení některého ze svých blízkých, protože jsi mu nikdy neřekl, jak moc si ho vážíš. Využij proto příležitosti navázat kontakt s těmi, kteří odešli.

Prosím Tě, neboj se!

Ideálem je vždy stihnout vše, dokud jsme naživu, a moci se v klidu rozloučit bez otevřených účtů. Život je však složitý, a ne vždy se ideálu podaří dosáhnout. Až se Ti příště zjeví zemřelá osoba, neboj se a ze srdce se zeptej:

—Co potřebuješ, jak Ti mohu pomoci?

A počkej si na odpověď, často ji dostaneš stejně jako intuitivní poselství.

Nikdy nevíš. Možná má pro Tebe nějaký dar.

Ten můj byl: setkání s mou spřízněnou duší.